

Numeri 24: 15-19; Kolossenzen 1: 24- 2: 3

Helaas, nog steeds niemand die het weet.

Niemand die met zekerheid kan zeggen, hoe lang de voorgeschreven maatregelen tegen de verspreiding van het coronavirus zullen duren.

Hopelijk zitten de meest sombere scenario's er volledig naast.

Want als ze gelijk hebben, dan zijn we er nog niet van af, van alle huidige regels en beperkingen.

Deze week publiceerde de ABN Amro een rapport over de toekomst van de agrarische sector, van de landbouw en veeteelt, in ons land.

In dit rapport heeft de bank het over de grote maatschappelijke en economische veranderingen die het gevolg zullen zijn van de coronacrisis.

Zoals het was, zo zal het niet meer worden.

De bank spreekt de verwachting uit, dat er nieuwe evenwichten zullen ontstaan tussen markt en overheid en ook tussen individu en samenleving.

In het rapport worden er verschillende toekomstscenario's ontwikkeld.

Het ene is positiever en optimistischer, dan het andere.

Maar in het meest negatieve en pessimistische scenario wordt er serieus rekening mee gehouden, dat het nog jaren zal duren voordat de huidige dreiging door het coronavirus is bedwongen en overwonnen.

In het slechtste geval kan het tot 2025 duren, voordat het allemaal voorbij is en we de ziekte succesvol met medicijnen en een vaccin kunnen bestrijden.

Zou dat waar zijn, dan hebben we de komende vijf jaar nog te maken met de last van een lockdown.

Natuurlijk beschrijven ze in dit sombere scenario de meest negatieve situatie.

Er zijn ook veel positievere, veel hoopvollere voorspellingen te bedenken.

Misschien vindt een team van onderzoekers straks in de herfst wel een werkzaam vaccin en kunnen alle beperkende maatregelen voor de winter worden opgeheven.

Wie weet?.

Het is allemaal mogelijk.

Maar er is niemand die het zeker weet.

Voorlopig zullen we onszelf tevreden moeten houden met verschillende toekomstscenario's, waarin alle mogelijke opties, de positieve en de negatieve, worden verkend en uitgewerkt.

Niet alleen de duur van de coronacrisis kunnen we niet voorspellen, we kunnen ook niet inschatten op welke manier ons leven door de crises voorgoed zal worden veranderd.

Toch moeten we er van uitgaan, dat de coronacrisis, als deze eenmaal voorbij is, zijn sporen op veel terreinen zal achterlaten.

Dat is wat de financiers van de agrarische sector verwachten en waarop ze zich voorbereiden door mogelijke veranderingen in kaart te brengen.

Dat is de agrische sector.

Maar hoe zal het met deze sector gaan?

Hoe zal het met de kerkelijke sector gaan?

Hoe zal het met ons als gemeente gaan?

Ook de kerken worden geconfronteerd met nieuwe en onbekende uitdagingen.

Niemand die met zekerheid kan zeggen, hoe wij hier zullen uitkomen.

Hoe betrokken zal iedereen zal blijven, nu onze vieringen zo ingrijpend afwijken van wat we gewend waren.

Gedwongen is het allemaal wel, zo zonder zang en met die anderhalve meter afstand en de reservering vooraf.

Kan deze gekortwiekte manier van vieren ons ooit de bezieling geven, de kracht, het vertrouwen en de troost die wij deze tijd nodig hebben?

Hoe houden we ons vertrouwen op God levendig en veerkrachtig in deze omstandigheden?

Kunnen wij de rechte weg van het Woord van God missen, nu er zoveel dingen scheef en omvergetrokken worden?

Alles moet anders, maar als de mens dat zelf voor elkaar moet krijgen, als hij zelf zijn normen en waarden moet kiezen, zelf de criteria voor zijn keuzes moet uitzoeken, zelf de ideale wereld moet ontwerpen en bouwen, wat wordt er dan anders?

De geschiedenis laat het steeds weer zien.

Onrecht en macht verlaten het podium alleen om snel andere kleren aan te trekken en keren daarna direct weer terug.

Alleen God kan met Zijn gerechtigheid en scheppingskracht onrecht en macht ontronen.

In het boek Job lezen we: *De Ontzagwekkende, die wij niet kunnen vatten, is groot door zijn kracht en door zijn recht.*

Job leert ons dat God, zich keert tegen alle vormen van onrecht en macht.

Tegen het onrecht en de macht van geweld, van zelfzucht en hoogmoed, maar ook tegen de macht van de zonde, van het tegen Gods wil ingaan.

De onttroning van onrecht en macht die bewerkstelligd wordt door Gods gerechtigheid en scheppingskracht, die komt aan het licht in Christus.

Onrecht en macht brengen Hem aan het kruis en laten Hem daar sterven.

De gerechtigheid en kracht van God wekken Hem op uit de dood en geven Hem het leven.

Deze onttroning van onrecht en macht en deze kroning van gerechtigheid en scheppingskracht vormen samen het mysterie van God, waar Paulus over spreekt in zijn brief aan de Kolossenzen.

Hoewel hij kiest voor het woord mysterie, bedoelt hij niets geheimzinnigs, niets duisters, niets ondoorgrondelijks.

Integendeel, want dit mysterie staat juist open voor inzicht en kennis.

Paulus ziet het als zijn taak en tot verantwoordelijkheid om de christenen in Kolosse tot dit inzicht en deze kennis te brengen.

Hij wil mensen naar Christus toe brengen.

Hij wil ons zover brengen dat wij, zoals lied 599 dat zegt, *in eenvoud voor Christus* komen te staan.

Deze positie is ons keerpunt, want, terwijl wij daar in eenvoud voor Christus staan, dus zonder een grote mond te hebben, zonder het beter te weten, zonder het oor te neigen naar alle grote woorden die mensen spreken, daar, voor Christus verliezen onrecht en macht hun grip op ons.

In onze eenvoud voor Christus vinden wij in de complexiteit van een cultuur van zelfbeschuldiging en pretentie de enige weg die ons echt verder brengt.

Want daar, staande in eenvoud voor Christus gaan onze ogen open voor Gods heiligheid.

Dan zien we ook vandaag, wat de dichter van Psalm 77 lang geleden zag en wat hij zo verwoordde: *O God, in heiligheid is Uw weg.*

We hebben geen andere weg. Onze weg ligt in Gods heiligheid.

Daarom *staan* we niet alleen maar in eenvoud *voor* Christus.

We *gaan* ook in eenvoud mee *met* Christus.

Dat vraagt ook in deze tijd nogal wat van ons, zoals het in zijn tijd ook nogal wat van Paulus en van de andere christenen in Kolosse vroeg.

Paulus neemt het verrassend blijmoedig op zich wat van hem gevraagd wordt.

Hij lijdt voor zijn medechristenen en voor de kerk.

We lezen in onze vertaling dat Paulus dat doet om in zijn lichaam aan te vullen wat er nog aan Christus' lijden ontbreekt.

Wat een rare opmerking, want wat betekent dat nou precies?

Dat het lijden van Christus niet genoeg was en dat wij met ons lijden in deze wereld Zijn lijdensbeker vol moeten maken?

Vergiste Jezus zich, toen Hij aan het kruis zei: “Het is volbracht”?

Bedoelt Paulus nou, dat *wij* moeten volbrengen, wat Jezus is begonnen, maar niet heeft afgemaakt? Nee, dat zegt hij natuurlijk niet.

In het volgende vers lezen we wat Paulus wel wil zeggen.

Hij wil de boodschap, het goede nieuws, het evangelie in haar volheid verkondigen.

Wat hij zegt en wat hij belooft, is dat hij de boodschap van het mysterie van Christus, zal blijven verkondigen, ook wanneer hij op tegenstand en verdrukking stuit, omdat de mensen zijn boodschap niet willen horen, van de waarheid daarvan niet willen weten en het nut ervan niet willen inzien.

Wat Paulus van zichzelf eist, is wat het Hebreeuwse woord voor geloof uitdrukt. Hij eist van zichzelf dat hij loyaal is aan God en Christus, dat hij, staande voor God en Christus, getrouw, standvastig en betrouwbaar is.

Het betekent dat hij niet bij God en Christus vandaan loopt, wanneer de tijden zwaar en weerspanning zijn.

Deze trouw aan God en Christus zet Paulus in voor zijn medechristenen, voor de kerk.

Hij wil de christenen in Kolosse bemoedigen en in liefde bijhouden.

Zo kunnen ze de kennis van Gods mysterie in Christus verwerven en met deze kennis het onzekere leven tegemoet treden.

Dankzij deze kennis van Gods mysterie in Christus, onderscheiden we wat heilig is en wat onheilig, en wat goed en kwaad.

We weten wat ons te doen staat.

In eenvoud staan we voor Christus en in eenvoud gaan we met Hem mee.

We staren ons niet blind op wat ons wordt opgedrongen als waarheid en wijsheid, als richting en hoop.

Want we hebben het al gezien. “*Het licht van Christus kleurt de lucht.*”

Amen.

Gebed

Eeuwige, onze God, zie ons in eenvoud voor Uw Zoon staan,

O Heer, neem onze harten aan.

Help ons om die eenvoud op te brengen en vol te houden.

Geef ons een luisterend hart, wanneer Jezus zegt:

Gelukkig wie nederig van hart zijn. En, word als een kind.

En, vrees niet, kleine kudde.

Leer ons eenvoud.

Leer ons wat vertrouwen is. Leer ons onbevreesd en moedig te zijn.

Wijs ons in alle tumult en verwarring, o God, in heiligheid Uw weg.

Aanvaard wie zwak en ziek zijn en wees hen nabij.

Wees met wie oud zijn en van wie de krachten minder worden.

Kom hen te hulp in hun zorgen en twijfel, sterk hen in hun angst, troost hen en wie rouwen in hun verdriet en gemis.

Help wie zich ten einde raad voelen om te zien en vast te houden dat het licht van Christus de lucht al kleurt.

Mag deze wereld in het omgaan met de gevolgen van de coronacrisis iets van Uw komende vrede proeven.

Mogen Uw vrede en gerechtigheid gevonden worden als oriëntatie en correctie in alle uitdagingen waarvoor leiders en burgers nu staan.

Zegen Uw kerk, lijdend onder vervolgingen, worstelend met de secularisering.

Zegen ook onze gemeenschap.

Bemoedig ons en houd ons in liefde bijeen. Versterk in ons de kennis die ons doet verlangen naar Uw Woord,

Naar Uw Woord, als onze hoop in deze wereld, de kennis van Uw mysterie: Jezus, Uw gezalfde.

In stilte bidden wij tot U...

In stilte zeggen wij de woorden mee van het gebed dat Jezus ons leerde:

Onze Vader die in de hemelen zijt, uw naam worde geheiligd; uw Koninkrijk kome; uw wil geschiede, gelijk in de hemel als ook op de aarde. Geef ons heden ons dagelijks brood; en vergeef ons onze schulden, gelijk ook wij vergeven onze schuldenaren; en leid ons niet in verzoeking, maar verlos ons van den boze. Want van U is het Koninkrijk en de kracht en de heerlijkheid tot in der eeuwigheid. Amen.